Pårørendes historie

Ukom

DØDSFALL PÅ EN AKUTTPSYKIATRISK SENGEPOST

Pårørendes historie

Publisert 7. juni 2021

ISBN 978-82-8465-002-9

> *Hun var opptatt av å pynte seg og å ha det fint rundt seg. I ungdommen hadde hun ingen tegn til psykiske lidelser. Hun fullførte videregående skole og tok utdanning innen hudpleie*

I den innledende fasen av undersøkelsen hadde Ukom samtaler med flere av Hannas nære pårørende. Under følger en sammenfatning av det familien fortalte. Kapittelet handler om hvem Hanna var, familiens tanker rundt innleggelsen og dødsfallet, og hva familien mener at tjenesten må lære av denne historien.

Hvem var Hanna?

Pårørende opplevde sykehusinnleggelsen som svært krevende. De savnet samarbeid med sykehuset og opplevde at Hanna ikke ble godt ivaretatt.

Hanna døde plutselig og uventet. Dødsfallet har påført familien mye smerte, og de synes det er vanskelig å forstå det som har skjedd.

Hanna var en glad person som trivdes best i samvær med andre. Hun hadde flere søsken, og familien var viktig for henne. Hun var opptatt av å pynte seg og å ha det fint rundt seg. I ungdommen hadde hun ingen tegn til psykiske lidelser. Hun fullførte videregående skole og tok utdanning innen hudpleie. Familien forteller at Hanna fikk gode karakterer på skolen og gode referanser fra butikkjobber som hun hadde på fritiden. I journalen leste foreldrene at Hanna hadde diagnosen lett psykisk utviklingshemming. Dette kjenner de ikke igjen. De opplevde henne som umoden, men ikke psykisk utviklingshemmet.

Etter en vond skilsmisse ble livet vanskeligere for Hanna. Hun ble alvorlig psykisk syk og var innlagt tre-fire ganger på psykiatrisk sykehus. I hverdagen fikk hun god hjelp av kommunekontakt og fastlege. Hun holdt orden på medisinene sine selv.

Bortsett fra den psykiske sykdommen, var Hanna frisk og utadvendt. Hun hadde egen leilighet og kontroll over egen økonomi. Hun opplevde det likevel som ensomt å bo alene og ville ikke være alene når hun ble dårlig. Hanna flyttet derfor hjem igjen til foreldrene sine.

Den siste innleggelsen

Hanna sov ikke i tiden før den siste innleggelsen. Hun sa og gjorde mye som uroet familien. Hanna ble urolig og var ikke seg selv. Hun ønsket hjelp, og familien fulgte henne til innleggelse via legevakten. Målet var at hun skulle bli frisk og få det bra.

Familien følte at det var for mange pasienter og for få leger i avdelingen. Familien hadde ikke tillit til behandlingen hun fikk:

«Det var mange på vakt, men hvem hadde egentlig ansvar for Hanna?»

Hanna fortalte familien at hun opplevde ikke å bli forstått. De savnet at det var en fast kontaktperson som over tid hadde ansvaret.

Familien forteller at de opplevde informasjonen og samarbeidet med sykehuset som krevende. Det var vanskelig for dem å skjønne når og om de kunne komme på besøk. Det var vanskelig for dem å komme i posisjon til å medvirke og, på en god måte, bli involvert.

Når familien var på besøk, skjedde det på et eget besøksrom. Foreldrene og søsken fikk først se pasientrommet hennes den morgenen hun døde. De syntes det var et deprimerende syn. Hanna hadde ingenting på rommet sitt. Familien sier at «hvis man ikke er gal fra før av, så blir man gal av å være der. Så enkelt er det.»

Det er hjerteskjærende for familien å tenke på omstendighetene rundt dødsfallet.

«Det er et tap og en sorg som det ikke er lett å sette ord på. Vi kommer til å ha sorgen med oss hele livet. Hun er vår engel».

Familien mener at sykehuset bør ha mye tettere samarbeid med pårørende til innlagte pasienter.

«Man føler seg veldig liten og det er så mange involvert. Det er masse feil, men hvem skal vi klandre, systemet eller personer? Familien sitter bare med sorgen, så er det ikke noe annet vi kan gjøre, dessverre.»

Statens undersøkelseskommisjon
for helse-og omsorgstjenesten

Postboks 225 Skøyen
0213 Oslo
E-post: post@ukom.no
Org nr: 921018924